

Basses barnevogn på Politihistorisk Samling. Foto: Anders Boye.

BASSESAGEN

– EN UOPKLARET FYNSK KRIMINALSAG

Af Hans Ole Jasper

I sidste halvdel af det tyvende århundrede er der måske sket 10-12 bortførelser af spædbørn i Danmark. I langt de fleste tilfælde har bortførelserne – i straffelovens forstand frihedsberøvelser samt unddragelse af forældremyndighed – været af kortere varighed, måske nogle timer. Det har i nogle tilfælde været konstateret, at bortføreren har været sindsforvirret, måske med et stærkt ønske om selv at få et barn, uden tanke for omstændighederne ved ”anskaffelsen” af et sådant barn.

Det skal for god ordens skyld nævnes, at der et par år før den her omtalte sag havde været en bortførelsessag i Odense ud for IG-Huset i Vestergade, hvor såvel barn som barnevogn blev fjernet. Bortførelsen varede i knap et døgn. Man fandt barnevognen i en gård ved en ejendom på Hunderupvej, og bortføreren sporede politiet sig frem til på en gård på Bogensekanten. Kvinden, der var sindsforvirret, fik en behandlingsdom med anbringelse på et statshospital.

To sager skiller sig markant ud: nem-

1966 forsvandt drengebarnet Basse fra sin barnevogn i Odense. Til trods for en stor politiindsats og stor interesse fra offentligheden blev forbrydelsen aldrig opklaret, og den dag i dag ved man ikke, hvad der skete med Basse. I denne artikel fortæller pensioneret kriminalassistent Hans Ole Jasper fra Odense Politi om sagen.

lig ”Tinasagen” og ”Bassesagen”. Den 14. december 1965 havde et ungt par stillet deres barnevogn uden for Daells Værehus i København. I vognen lå den to måneder gamle Tina og sov godt, og da forældrene havde gjort deres indkøb og kom tilbage, var Tina væk. Det udløste storalarm, og hele landet fulgte åndeløst med i bortførelsessagen – undertegnede inklusive. Medierne kogte helt over, og politiets arbejde med at finde det forsvundne barn blev fulgt meget tæt – ikke mindst af TV. Man fandt Tina den 11. januar 1966 hos en retarderet kvinde et sted i Nordsjælland, og genforeningen af forældre og barn blev fulgt i TV med bl.a. interview af forældrene, såmænd foretaget af legendariske Gunnar Nu Hansen,

*Nysgerrige tilskuere ud for forretningen Lisa i forbindelse med rekonstruktionen af bortførelsen.
Foto: Fyens Stiftstidendes pressefotosamling, Odense Stadsarkiv.*

hvis spontane glæde over genforeningen af barn og forældre var fuldt på højde med en vunden landskamp over Sverige. Så vidt Tinasagen.

Basse forsvinder

Den 7. februar 1966 var en kold vinterdag med 4-5 graders frost, og der lå sne i gaderne. En ung enlig mor på knap 24 år, der boede på Otto Baches Vej i Odense, besluttede sig til at gå en tur til byen for måske at handle lidt ind til sit barn. Barnet – et udøbt drengbarn, født den 26. oktober 1965 – blev kaldt for Basse. Han blev iført en køredragt med luffer, og han blev puttet godt i barnevognen, hvor dynen blev trukket helt op, og vindskærmen sat op. Barnet var lagt i barnevognen mellem kl. 13.00 og 13.30, og kort efter gik hun med sin barnevogn ind mod byen og til sidst ad Vestergade og Kongensgade.

Moderen standsede ved trikotageforretningen *Lisa*, Kongensgade 35, og kiggede ind ad forretningsvinduerne. Barnevognen blev parkeret parallelt med forretningen. Hun gjorde sig sine overvejelser om at lade Basse blive liggende i barnevognen, da hun jo også havde fulgt med i Tinasagen, men da drengen sov trygt, og alt virkede roligt, valgte hun at lade ham blive i vognen, mens hun gik ind i forretningen, hvor hun købte en natdragt og et par natbukser. Hun havde stillet barnevognen ved forretningen kl. ca. 14.20 og havde været væk i 5-10 minutter.

Da hun kom ud og kiggede ned i vognen, så hun til sin skræk, at Basse var væk. Hun gik fuldstændig i panik og løb lidt op og ned ad Kongensgade, hvor hun råbte, om nogen havde set hendes barn. Hun kom dog så meget til sig selv, at hun løb tilbage til forretningen, hvor

Presseopbud i forbindelse med rekonstruktionen. Det er de to piger nederst i billedet.
Foto: Fyens Stiftstidendes pressefotosamling, Odense Stadsarkiv.

hun råbte, hvad der var sket. Nogle fra personalet løb med hende ud på gaden for at lede, mens der blev ringet til politiet fra forretningen. Politiet modtog anmeldelsen kl. 14.30. Forretningsindehaveren fra *Lisa* løb ligeledes ud. Han stak hænderne ned under dynen i Basse's barnevogn og konstaterede, at sengetøjet var lunt som efter kropsvarme. Denne handling viste sig senere at få meget stor betydning i sagen.

Efterforskningens første dag

Kriminalpolitiet reagerede prompte, og kriminalassistent Henriksen ankom kort tid efter anmeldelsen til forretningen, hvor han blev mødt af den chokerede mor og det næsten lige så chokerede personale. Han fik en kort orientering og foretog en indledende afhøring af moderen med henblik på at skaffe et signalement af drengen. Han fik samti-

dig orienteret chefen for kriminalpolitiet, kriminalkommissær Niels Kohsel, der straks orienterede ordenspolitiet til ledelse. Kriminalpolitiet kunne ikke uden videre disponere over ordenspolitiet, men der var ingen problemer, og allerede lidt før kl. 15.00 startede eftersøgningen efter Basse – i første omgang med 16 mand.

Der kom flere kriminalfolk til forretningen, og man fik registreret samtlige, der havde været til stede. Der blev også hurtigt stykket et foreløbigt signalement af Basse sammen, og det gik i store træk på:

"Dregebarn kaldet Basse, ca. 3½ måned gammel, 60-62 cm lang, vægt 12½ pund, iført blå køredragt med en hvid kanin med spidse ører i påsyet stof på forsiden. Drengen er brystbarn og havde sidst fået mad kl. 12.00"

Forretningen *Lisa*'s indehaver – Holger Nielsen – viser en flyverdragt magen til Basses.
Foto: Fyens Stiftstidendes pressefotosamling, Odense Stadsarkiv.

De 16 ordenspolitifolk gennem søgte i første omgang alle baggårde og trappeopgange, der var tilgængelige, i et område inden for Kongensgade – Slotsgade – Grønnegade – Vindegade – Klostervej – Vestre Stationsvej til Rutebilstationen og Østre Stationsvej til Jernbanegade – Vestergade fra Mageløs til Pantheonsgade. Alt var desværre med negativt resultat. Der var desuden seks hundeførere i beredskab, men de blev ikke sat ind, da man ikke havde noget materiale, som hundene kunne gå efter.

Kriminalkommissær Kohsel kom også selv til forretningen *Lisa* og orienterede sig, og han satte yderligere vind i sejlene. Kl. 15.45 blev "Musikradioen", som var et meget aflyttet program, underrettet og de bragte flere gange efterlysningen af Basse med det opgivne

signalement. Kl. 17.25 blev RR (Rigsregistraturen i København) underrettet. Rigsregistraturen er det register, som politiet bruger til at registrere straffede personer, men også til at efterlyse personer. Der forsvinder årligt en del mennesker, og disse er alle registreret i RR. Og det blev Basse altså også. På Basse-sagens tid var hele registreret på kartotekskort, og man kunne få oplysninger ved telefonisk henvendelse eller henvendelse pr. telex. I dag får politiet oplysningerne på et splitsekund. Samtidig blev der sendt telexmeddelelser ud til samtlige politikredse i landet. Allerede sidst på eftermiddagen blev Taxa og lillebiler og bytrafikken i Odense underrettet. Samtlige rutebilstationer, Beldringe Lufthavn, havnefogden i Odense samt ni fynske kroer blev underrettet om sagen. Hundeførerne blev sat ind kl. 18.45, og byens anlæg og parker blev gennem søgt.

Der blev langt senere i pressen skrevet noget om, at politiet ikke var hurtigt nok ude, men det kunne tilbagevises. Noget af pressens senere kritik gik også på, at Rejseholdet ikke var blevet kaldt til assistance. På den kritik svarede Kohsel, at han ikke mente, at der var begået fejl, og at Rejseholdet vel ikke kunne have gjort det bedre.

Basses familie

Den ulykkelige mor kom med på politigården, hvor hun for øvrigt fik lov at overnatte. Her blev hun igen afhørt for nærmere at få detaljerne klarlagt. Hun forklarede om sit liv, at hun oprindeligt kom fra Jylland, men havde boet et par år i Odense. Hun havde haft forskelligt arbejde, blandt andet som servitrice på en restaurant, hvor hun havde mødt Basses far. Han gik på Teknisk Skole, og

Kriminalassistent Hans Jørgen Pedersen i forretningen Lisa i den tidlige anmeldelsesfase. Foto: Fyens Stiftstidendes pressefotosamling, Odense Stadsarkiv.

de indledte et forhold, der resulterede i hendes graviditet.

Basses far var frasepareret, og hun mente ikke, at den fraseparerede hustru havde kendskab til deres forhold eller til barnets eksistens i øvrigt. Basses far havde fået tilbudt et værkførerarbejde i Hedensted, og de var begge enige om, at det var vigtigt, at han tog arbejdet, mens hun så blev i Odense og passede barnet. Basses far betalte til barnets underhold, og det var hendes opfattelse, at han var glad for drengen. De havde for øvrigt holdt jul sammen hos hendes forældre, og det var hendes opfattelse, at bedste-forældrene også var glade for Basses far, og det havde været en god juleaften. Basse var hendes forældres første barnebarn. Alle disse forklaringer blev senere afprøvet, og der var ingen afvigelser.

Det havde været meningen, at Basses far i den førstkommande weekend skulle komme til Odense, hvor de skulle

diskutere detaljer omkring Basses barnedåb. De var enige om, at drengen skulle hedde Kjell-Erik, men de syntes begge, at kælenavnet Basse var sødt.

Basses signalement blev samme dag yderligere uddybet med tøj fra inderst til yderst. Et rundt ansigt og meget lange øjenvipper. Han havde ingen deformiteter, ar eller modermærker, og hans blodtype var ikke kendt. Hun havde heller ikke et foto af ham. Set ud fra et efterforskningsmæssigt synspunkt må man sige, at det var svære odds.

Det, at Basse aldrig var blevet fotograferet, vakte for øvrigt stor undren ikke kun hos politiet, men også hos pressen og offentligheden. Hun forklarede hertil, at ingen i familien ejede et fotografiapparat, men at hun og barnefaderen var blevet enige om, at drengen skulle fotograferes i forbindelse med barnedåben.

*I alt 80 ordenspolitifolk deltog i eftersøgningen af Basse. Her er et hold på vej til Killerupskoven.
Foto: Fyens Stiftstidendes pressefotosamling, Odense Stadsarkiv.*

Efterforskningen fortsætter

Eftersøgningen af Basse fortsatte i de kommende dage, da politiet finkæmmede parker, anlæg og kolonihaver samt områderne ved Odense Å. Alt med negativt resultat.

Basse var blevet født på Odense Sygehus, afdelingen i Albanigade, og der blev foretaget afhøringer af personalet dér. Sundhedsplejersken blev ligeledes afhørt. Hun forklarede, at moderen i starten havde været lidt forbeholden ved hendes besøg. Men da hun havde været der nogle gange, tøede hun op og viste sin fortrolighed. Det blev bekræftet, at Basse ikke havde nogle særlige kendetegn eller kendt blodtype, og sundhedsplejersken oplyste, at drengen blev passet til punkt og prikke.

Barnevogn og sengetøj var medtaget til politigården, men allerede næste dag kunne kriminalteknikerne meddele, at der ikke var brugelige spor.

Det var jo desværre, før man fik kendskab til dna-profiler, og derfor blev sengetøjet efter undersøgelsen pakket hermetisk ind i plastic, hvilket var gængs metode for den slags effekter. Hvis dna-materiale lukkes hermetisk inde, rådner det og er således uanvendeligt. Når man i dag sikrer spor til dna-undersøgelse, sker det typisk i åbne papirposer, der er lufttætte. Barnevognen med sengetøj blev efter undersøgelsen opbevaret i Kriminalteknisk Arkiv på politigården og endte senere i Odense Politis Historiske Samling i kælderen samme sted.

Moderen var selvfølgelig blevet særdeles grundigt afhørt – ikke bare den første dag – og hun havde bl.a. opgivet en minutios rute, som hun havde gået med barnevognen. Ruten blev kendt af offentligheden, men til moderens store frustration meldte der sig ikke vidner, der kunne bekræfte, at hun havde været der. Det var naturligvis ikke ensbe-

tydende med, at hun ikke havde gået der. Når man ydermere tager vejrliget i betragtning, er det vel begrænset, hvad forbipasserende mennesker vil lægge mærke til.

Politiet har givetvis gået tæt på ved afhøringerne for nu også at være helt sikker på, at der havde været et barn i barnevognen, og at det ikke var en historie, opdigtet som følge af Tinasagen. Det er ikke så ualmindeligt, at der, når der er sket noget så specielt, efterfølgende dukker mindre seriøse anmeldelser op om noget lignende.

Kriminalteknisk afdeling lavede et forsøg, hvor man kørte rundt i barnevognen med et spædbarn på samme alder, klædt som Basse. Forsøget blev lavet i foråret, da temperaturen var 5 graders varme. Efter at barnet var taget op, målte man efter 4 min. "sengevarmen" til 24 grader, efter 6 min. 23 grader, efter 8 min. 22,5 grader og efter 35 min. 16 grader. Dette havde stor betydning – netop ud fra forretningsindehaverens forklaring om, at sengetøjet føltes lunt.

Der kom mange henvendelser til politiet om kvinder med spædbørn, der var set rundt om i byen. Man efterforskede samtlige henvendelser, så vidt det var muligt. 14 dage inde i efterforskningen kom en henvendelse fra en kvinde, der på gerningsdagen i nærheden af Flakhaven havde set en mand og en kvinde. Kvinden bar på et spædbarn i flyverdragt, og begge de voksne virkede på en eller anden måde noget suspekter og snuskede, ligesom de følte sig iagttaget. Meddelelsen gjorde ikke anskrig til politiet eller forsøgte at følge efter parret. Hun havde hørt om det forsvundne barn i radioen, men hun havde fået den opfattelse, at Basse var blevet fundet igen, og havde derfor ikke henvendt sig. Det var

ellers et af de bedre spor i sagen, men det kom desværre for sent.

Efter nogle dages efterforskning, hvor det hele havde kørt på de høje nagler, meldte to piger sig uafhængigt af hinanden og fortalte meget detaljeret om, hvordan de omkring gerningstidspunktet havde set en kvinde i selskab med to mænd tage et barn op af en barnevogn og herefter gå med barnet. Der blev lavet en rekonstruktion med de to piger, og der var stort opbud af presse til stede ved rekonstruktionen. Det viste sig imidlertid at være et falsk spor, fordi det var sket et helt andet sted og længe inden Basses forsvinden. Det var en TV-seer, der, efter at rekonstruktionen var sendt i TV, ringede til politiet og pillede pigernes tidsskema fra hinanden. Politiet spildte på den måde tre-fire dages efterforskning, da man havde sat megen lid til pigernes forklaring. Kohsel blev senere af pressen kritiseret for at have fejlvurderet pigernes forklaring. Men som Ebbe Kløvedal engang har sagt: "Det er bedre at være bagklog end slet ikke at være klog."

Nogle mennesker konstaterede en dag, at der i længere tid havde stået en barnevogn uden for politigården. Der blev rettet henvendelse på politigården, og der var hurtigt kriminalfolk ved barnevognen, og tippet løb ud i sandet, da det viste sig, at barnevognen var efterladt af en person med legalt ærinde til politigården. For en sikkerheds skyld lod man Basses mor, der var til afhøring, kigge ned til barnet i vognen, men det var ikke hendes.

I løbet af efterforskningen blev også udlovning af dusører forsøgt. En københavnsk forretningsmand udlovede en dusør på 100.000 kr. – et meget stort beløb efter datidens forhold. Der var den

klausul på dusøren, at tilbuddet kun var gældende til udgangen af februar. Politiet fik desuden tilladelse ved Justitsministeriet til at udlove en dusør på 5.000 kr., men lige lidt hjalp det.

Rygter og teorier

I de første 14 dage efter bortførelsen svælgede pressen i sagen, og der var megen snak i lokalbefolkningen. Rygterne gik, eller rettere løb af sted, og pressen begyndte at fabulere over, hvorvidt der overhovedet havde været et barn i den barnevogn. Sagen blev diskuteret i pressen, men også menigmand imellem. Der blev fremsat teorier om, at moderen selv kunne have slået barnet ihjel, eller måske var barnet omkommet ved en ulykke, skaffet af vejen og herefter løgnagtigt anmeldt til politiet – måske inspireret af Tinasagen.

Det var jo klart, også for politiet, at enten var Basse død, eller også havde han måske overtaget pladsen efter et andet barn, der var død. Det var jo også teorier, som politiet arbejdede med, men holdt for sig selv. Altså en ganske normal efterforskning. I 1966 havde man ikke cpr-numre, men mange troede, at Basse måtte have overtaget et andet barns identitet. Det bar henvendelserne fra befolkningen også præg af. Politiet sendte en opfordring til Jordemoderforeningen og anmodede om, at jordemødrene var opmærksomme på eller ville holde øje med tre-fire måneder gamle drengebørn, som måske ikke hørte til i de familier, hvor jordemødrene kom. Dette var jo helt klart, fordi politiet også arbejdede med teorien om, at Basse havde overtaget et andet barns plads. Mange henvendelser gik også på den kendsgerning, at moderen intet foto havde af barnet. Man spurgte sig selv, hvad forældrenes rolle

var i sagen.

Til sidst blev det kriminalchefen for meget, og den 28. februar 1966 indkaldte han til et pressemøde for at rense moderen, ligesom der samtidig blev udsendt en pressemeddelelse over Ritzau, hvori der bl.a. stod:

”I de henvendelser, der er modtaget fra befolkningen, fremsættes ofte forskellige teorier om, hvad der kan være sket. En del af disse teorier bygger på forhold omkring barnet og dets forældre. Det er forhold, som ikke har bund i virkeligheden, hvorfor disse teorier straks kan lægges til side.”

En rejseholdskollega udtrykte sig langt senere om sagen, at han i sine 28 år som medarbejder i Rejseholdet ikke mindedes at have oplevet politiet gå så drastisk til værks for at stoppe en gang sladder.

Der blev lagt uendeligt mange efterforskningstimer og -dage i sagen, men summa summarum: Basse var væk. Niels Kohsel har formentlig, som de øvrige kolleger på sagen, ikke haft det så godt, som sagen skred frem. Ikke fordi der efterforskningsmæssigt var sket fejl, for det var der egentlig ikke, men vel ud fra det menneskelige synspunkt, at det var synd for den stakkels mor, der både skulle udsættes for at få stjålet sit barn og for den ondsindede sladder. Selvom man som politimand ikke skal involvere sig følelsesmæssigt, kan det ikke altid undgås – og tak for det. Kohsel valgte at tage til København, hvor han gennemgik materialet fra Tinasagen, men det gav ingen anledning til selvbetragtninger.

BT gik hårdt til sagen. Politireporter Bertel Thomsen opsøgte nogle måneder senere moderen på bopælen og konstaterede her, at Basses seng stadig stod opredt. Han stillede meget direkte

Pressefotografer arbejder i Kongensgade ved rekonstruktionen.
Foto: Fyens Stiftstidendes pressefotosamling, Odense Stadsarkiv.

spørgsmål som: ”Folk siger, at du ikke får dit barn igen, fordi han slet ikke er bortført”, og ”man siger også, at du har solgt dit barn”. Moderen gendrev alle spørgsmål. Hun blev spurgt, om ikke Basse havde været en klods om benet, men hun afviste påstanden og sagde, at han havde været en nem og sød dreng, og at hun ikke havde større ønske, end at han kom tilbage.

Bassesagen i årene efter

Da der var gået nogle år, skrev kriminalkommissær Niels Kohsel en kronik i Jyllandsposten, hvor han gennemgik sagen og de efterforskningsmæssige skridt, der var taget. Han skrev bl.a.:

”Hvis Basse-sagen aldrig skulle blive opklaret, vil den i hvert fald blive husket som den særprægede sag, den har været i mange retninger. Sagen med kun et eneste spor – og det var falsk. Småpigerne som huskede forkert.”

Han fik ret i sine antagelser, idet sagen aldrig blev opklaret, men fortsat har haft odenseanernes store interesse – helt op til nyere tid.

I 1968 blev en 64-årig mand anholdt for tyveri og røveri, og under et grundlovsforhør fortalte han pludselig om en lille dreng ved navn Basse, der skulle befinde sig i Malmø. Politiet undersøgte sagen, og det havde, som forventet, ikke noget på sig.

Jeg mødte engang nu afdøde journalist Peter Salskov, og han fortalte med et smørret grin, at han og en kollega omkring 1979 havde opsøgt Niels Kohsel på kontoret for at søge oplysninger til Fyens Stiftstidendes kriminalstof – en normal daglig foreteelse. De havde så spurgt Kohsel, om han havde købt en konfirmationsgave, og da Kohsel spurgte til hvem, havde de svaret ”til Basse”. Efter Salskovs oplysninger var de blevet smidt ud. Pressen borede altså fortsat i sagen og drillede måske også

kriminalchefen lidt med den manglende opklaring.

Engang i 1990'erne havde en avis haft et opkog af sagen, og jeg blev på den måde rodet ind i Bassesagen. En perifer bekendt ringede og fortalte, at han og hans familie i 1965-1966 boede på Saxovej i Odense. En rødhåret kvinde, der boede i et rækkehus nogle huse fra meddeleren, havde pludselig et barn, selvom hun ikke havde været gravid. De havde i familien drøftet det meget, men var blevet enige om ikke at rette henvendelse til politiet. Det var ikke svært at lokalisere den pågældende kvinde, og en henvendelse til Folkeregisteret viste, at der havde været tale om en adoptions-sag, hvilket blev bekræftet af Stiftsamtet. Men sagen levede altså stadig i befolkningen.

Bassesagen i dag

I 2002 blev jeg deltidspensioneret og var så heldig at blive leder af Odense Politis Historiske Samling, der ligger i et stort sikringsrum under detentionerne. Så arbejdsmæssigt var jeg nu gået fra 3. og 4. sal til bunden. For sjovs skyld opfandt jeg stillingen ”Chefmuseumsinspektør”, men der var ikke nogen at herse med.

Mit arbejde bestod i at vedligeholde og udbygge samlingen af effekter, hvoraf de ældste er fra 1700-tallet. Der er mange effekter fra krigens tid og fra forskellige kriminelle sager, herunder også fra Bassesagen. Jeg modtog også grupper af besøgende og viste dem rundt på politigården og fortalte om politiets arbejde. Rundvisningerne sluttede som regel i ”Politimuseet”. I løbet af et år kom 12-1300 gæster igennem, og mange gange har en besøgende sagt ”nej – er det Basse's barnevogn. Jeg husker tydelig den sag.”

I 2005 skrev Ekstra Bladet ved journalist Niels Westberg om sagen. Jeg havde ham på besøg i kælderen, og han lavede grundig research på sagen. Han fandt også Basse's mor. Hun blev interviewet, men ville ikke stå frem, da hun var gift og havde to voksne børn, og hendes nye familie ikke kendte til hendes fortid. Ekstra Bladets artikel førte ikke til nye henvendelser fra offentligheden.

Jeg blev rigtig pensioneret som 65-årig ved udgangen af november 2005, men følger da stadig lidt med. Den nuværende ”chefmuseumsinspektør”, tidligere kriminalassistent Henning Falden, har oplyst, at man har forsøgt sig med at skaffe en dna-profil fra sengetøjet i barnevognen. En overlæge på en psykiatrisk afdeling i hovedstadsområdet havde i 2007 henvendt sig og fortalt, at han havde en patient, der godt kunne være den forsvundne Basse. Sengetøjet blev sendt til undersøgelse for dna-spor, men da det havde været hermetisk lukket inde, var det tilbageværende ubrugeligt spormæssigt. Sagen blev yderligere efterforsket, men uden resultat.

Der havde i 2009 været én henvendelse, der var blevet undersøgt, og det viste sig også at være en adoptions-sag. Sagen er således endnu ikke gået helt i glemmebogen.

Der er afhørt mere end 5000 mennesker i denne mærkelige sag, men opklaringen er ikke kommet et skridt nærmere. Jeg blev ansat i politiet i 1964 og kom til Odense Politikreds i 1970, og da var sagen stadig varmt stof. Af og til har jeg tænkt tanken, at hvis Basse lever, kender han jo ikke sin egen rette identitet, og så kan han jo rent faktisk have stået – i forbindelse med en rundvisning på politigården – og set på sin egen barnevogn.